

WIE WAS DE MOORDENAAR?

NAAR HET ENGELSCH VAN ARTHUR ECKERSLEY

Zoo stil en donker was het in de kamer, dat Thursfield, — toen hij de oogen opsloeg, — eenigen tijd in de waan verkeerde, dat hij in zijn eigen bed lag. Maar dan was dat bed toch wel bijzonder hard en ongemakkelijk! Hij huiverde; en terwijl hij de handen uitstak, om de dekens wat beter om zich heen te halen,

kwam hij tot de conclusie, dat die er heelemaal niet waren! Dit irriteerde hem toch zóó, dat hij in een ommezien overeind zat, en tot de ontdekking kwam, dat hij geheel gekleed op een sofa lag, in een vertrek, dat hij niet kende.

Toen drong het langzamerhand tot hem door, dat hij den vorigen avond dronken was geweest: Het zware gevoel in zijn hoofd en de loomheid in zijn leden hielpen hem bij die herinnering. Ja, nu wist hij het weer: Den vorigen avond had hij zijn laatsten cent gebruikt, om zich moed in te drinken voor zijn bezoek bij Marston, den geldschiet, dien hij alléén thuisgevonden had, en wien hij zijn geval voorlegde.

Zooals het gewoonlijk ging, bij een dergelijk gesprek, was het onderhoud daarmee geëindigd, dat hij hooglopende ruzie kreeg, hoewel Marston natuurlijk altijd even beleefd en hoffelijk was gebleven, wat den ander dan nog meer irriteerde.

Meer herinnerde hij zich dan ook niet! Het schijnt, dat de wijn hem ten slotte zoo beneveld had, dat hij Marston's woning niet meer kon verlaten. Vandaar dat hij er nu zoo ongemakkelijk gelogeed lag.

Nu stond hij evenwel op, voelde zich nog wel zoo stijf als een bok, maar ging vast eens even het gordijn ophalen, waardoor hij zag, dat het nog heel vroeg in den ochtend was.

Hierop keek hij eens even naar Marston zelve, die nog steeds voor zijn schrijftafel zat, precies als den vorigen avond, in zijn zijden kamerjapon. Hij lag achterover geleund in zijn stoel; alleen het wit van zijn oogen was zichtbaar en zijn gelaat was verder vaalgroen, behalve aan den eenen kant, die overdekt was met het bloed, dat uit een hoofdwonde vloeiende. Blijkbaar was hij al eenige uren dood... Toen Thursfield tot die overtuiging kwam, begon hij zóó geweldig te beven, dat hij zich aan de tafel moest vastgrijpen. Dit alles was nog afgespeeld, eer hij den stok gevonden had. Dat was een tweede ontdekking.

De stok lag op den vloer, even achter Marston, waar het ding zeker neergevallen was, na eerst als doodelijk wapen gebruikt te zijn. Het was een eikenhouten stok, met onmogelijk-dikken knop, die namelijk bezwaard was met lood. Het was inderdaad meer een wapen, dan een wandelstok. Thursfield was dan ook dikwijls gewaarschuwd voor het meevoeren van zoo'n gevaarlijk ding; — want de stok behoorde hem. En nu was het gevolg dan ook geweest, dat hij Marston moest gedood hebben.

En toen hij eenmaal dat feit wel aanvaardde moest, zou hij zich ook maar niet lang in de bijzonderheden verdiepen. Waarschijnlijk had hij den moord bedreven in een aanval van dronkemanswaanzen en was een oogenblik later in slaap gevallen, in dezelfde kamer, waar het lijk lag. Maar dronkemanswaanzen wordt helaas niet geaccepteerd als verontschuldiging van moord en doodslag. Thursfield zag zich in zijn verbeelding al op het schavot. Tenzij...

Toen kwam er op eenmaal een doodelijke kalmte over hem; en terwijl de eene helft van zijn hersens nog geheel vervuld was van de ontdekking, begon de andere helft al plannen te smeden voor ontvluchting. Het leek net, of hij twee personen was: de moordenaar en iemand, die er totaal buiten stond, maar wilde redden, wat er nog te redden viel!

Allereerst wierp hij nu een blik op de klok: Die wees even over zessen. Hij bukte, en raapte geruischloos den stok op, toen hij tot de ontdekking kwam dat er een roode vlek op zijn eigen hand zat. Waarschijnlijk had hij deze nu een paar minuten geleden opgedaan, toen hij zich aan de tafel vastgegrepen had. Zijn pet lag op den stoel, naast de deur, waar hij zich nog herinnerde, dat hij die had neergegooid, toen hij binnentrad. Hij zette ze nu weer op en deed toen heel zachtjes de deur open. 't Moeilijkste van het geval kwam nu nog aan: Als hij iemand tegenkwam op de trap...?

Terwijl hij nog even draalde, met zijn hand op den deurenknop, viel hem iets anders in. In dien eersten schrik van Marston dood te vinden, had hij eigenlijk geheel den levenden Marston vergeten, die hem om zijn schulden achtervolgd had. De daarop betrekking hebbende papieren werden, zooals hij wist, bewaard in de safe, die achter de schrijftafel stond. Met eigen oogen had hij gezien, dat de geldschiet, er ze daar opgeborgen had.

En jawel; de sleutel zat nog in het slot. Dus niets makkelijkers denkbaar dan de documenten daar weg te nemen en ze te vernietigen. Het zou toch feitelijk jammer zijn, om die gelegenheid ongebruikt te laten voorbijgaan.

Een oogenblik lang snuffelde hij tusschen de papieren in de kast, zeer onzeker in zijn bewegingen...

Maar toen kwam hij plotseling tot het bewustzijn, dat wat hij nu deed, als zeer verzwarende omstandigheid zou gelden, ingeval hij gesnapt werd. Want natuurlijk had de oude

Marston immers nauwkeurig boekgehouden van al zijn leeningen en stond de Thursfield-post dus wel degelijk ergens opgeteekend in zijn boeken. Als het een en ander nu geconstateerd werd, och, dan kon hij al zoo goed als zeker zijn van het touw om zijn hals!... En die bevrijding van zijn financiële verplichtingen kon toch ook niets heeten in vergelijking met het gevaar, dat hij daardoor liep.

Thursfield eindigde dus met de safe te sluiten, net zooals hij ze gevonden had, en den sleutel op tafel te leggen, naast de uitgestrekte hand.

Nu trad hij het vertrek uit, en op het portaal gekomen, sloot hij zorgvuldig de deur achter zich.

Voor zoover hij wist, woonde Marston alleen in huis, met een ouden man, die zijn bediende en zijn klerk tegelijk was. Waarschijnlijk sliep die op de bovenverdieping en zou dus zoo gauw niet gewekt zijn.

Twee of driemaal kraakte de trap; een geluid, dat in zijn verschrikte ooren veel erger leek, dan het in werkelijkheid was; de rust in huis werd er tenminste niet door verbroken.

Zonder stoornis bereikte hij de voordeur en wilde juist zijn hand om den knop slaan, toen hij zich opeens bedacht, dat zijn vingers mogelijk een bloedigen druk zouden achterlaten. Bijwijze van beschutting had hij dus eerst zijn pet om de hand gewonden en draaide toen den knop om.

Zoodra hij zich buiten vertoonde, wachtte hem natuurlijk weer een ander gevaar. Maar de fortuin scheen hem te begunstigen: er was geen menschelijk wezen op straat te zien!

Nu hij maar eenmaal goed en wel het huis verlaten had, voelde hij zich bij iederen stap veiliger.

De stok met looden knop droeg hij nog steeds in de hand. En met een plotselinge ingeving gooide hij dit bewijsstuk zoo ver mogelijk tusschen het omheinde gedeelte van het plantsoen dat hij net overstak.

In beide beteekenissen van het woord was dit een ware „verlichting”, want hier zou de politie toch wel allereerst gaan zoeken naar eenigerlei wapen.

Onmiddellijk ging hij nu ook weer aan den huizenkant lopen.

Juist op dit oogenblik hoorde hij andere voetstappen op het plein. In het eerst hield hij dit geluid voor de echo van zijn eigen loopen; maar dat was toch niet zoo, want toen hij even stilstond hoorde hij het nog!

Het klonk zoo obscuur, in de stilte, en een onbedwingbare nieuwsgierigheid overviel hem, om eens te zien, wie die eenzame wandelaar toch wel wezen zou; hij kon het niet laten; hij moest even kijken.

Gek, daar hoorde hij op eenmaal de voetstappen niet meer; blijkbaar waren die blijven stilhouden om den hoek, dien hijzelve omgegaan was.

Maar het eerste huis om den hoek was juist dat van Marston, neen, maar daar moest hij toch het zijne van hebben!

Op de teenen liep hij toen terug, er zich geen rekenschap van gevend, dat het toch al een heel vreemd gezicht moest zijn voor dengene, die dit schouwspel uit een der vensters van de huizen op het plein waarnam! Dat komt: hij was slechts vervuld van het idee, dat er iemand moest staan, op den stoep van het huis, dat hij zooeven verlaten had.

Och, maar wat onvergeeflijk dom toch ook! Daar hadt je het immers al: Wie kon het nu anders zijn, dan de oude klerk: Wickstead.

Dan had hij toch waarachtig niet zoo stil hoeven te zijn, toen hij de woning verliet, want nu herinnerde hij zich ook heel duidelijk, dat Marston hem verteld had, dat zijn klerk uit was!

Het was dus nu de zaak, om maar zoo gauw mogelijk een eind van de woning verwijderd te zijn, eer Wickstead tot de ontdekking kwam en soms eenig vermoeden mocht hebben.

Binnen twintig minuten was hij nu weer thuis; en op dat uur van den ochtend begon het al druk te worden op straat. Op het laatste eind was hij dan ook heel wat personen tegengekomen, ofschoon gelukkig niemand, die hem scheen te herkennen. Zelfs de politieagent, die op den hoek stond van de straat, waar hij woonde, was hem totaal vreemd. Een eigenaardige gewaarwording gaf hem dat; iets wat hij in de nu komende dagen nog zoo dikwijls zou onder vinden, — als hij den man zoo vrij voorbijliep, terwijl hij in zichzelf dacht: „Hij moest eens weten”.

Van echt berouw over zijn daad was geen sprake, want hij voelde niets voor Marston.

Evenals zijn slachtoffer woonde Thursfield alleen: Hij had de beide achterkamers van een tweedehands boekwinkel, waarmee hij in zijn onderhoud voorzag; — of eigenlijk was het meer een liefhebberij, dan een kostwinning; — vandaar zijn bekendheid met den geldschiet.

Hij ging onmiddellijk naar zijn slaapkamer, trok het pak uit, dat hij bij deze gelegenheid gedragen had, legde dat, in een bundeltje, onder zijn bed, en deed een ander aan.

Toen stak hij de keukenkachel aan en ging voor zijn ontbijt zorgen; net even kalm en gewoon, of er niets gebeurd was.

Nadat de huishoudelijke beschikkingen getroffen waren, hij ook nog de luiken van zijn winkelruiten weggenomen had, kon hij dus niet veel anders doen, dan maar kalm den loop van zaken afwachten. Het eerste bericht van den moord zou hij toch pas vinden in het avondblad; en naarmate de tijd van verschijnen van die courant naderde, raakte hij steeds meer in spanning. Hij had in het minst geen vrees meer voor

HET VERGAAN VAN DE „EMPRESS OF IRELAND”.

De belangstellende menigte voor de kantoren van de Canadian Pacific Railway Cy., wachtende op nadere berichten omtrent de ramp.